

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra HAANDBOG I VERDENSHISTORIEN. Middelalderen (Sluttet.)

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 167.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig07val-shoot-idm140245234611184/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Kirke-Riget og Kors-Togene

til meer, end i det Høieste at hidsæ Keiser-Kronen ned fra St. Angelo, og lade tage den som et Rov hvem der vilde, valgte Henrik dog heller at lade sig en Anden paasætte af sin egen Pave (1084), kjøbde Rom for de Peage, Keiser Alex sendte ham til Krig med Robert Viskard, og gjorde Anstalt til at storme St. Angelo, men blev forstyrret ved Rygtet om Roberts Ankomst, som han ikke fandt det raadeligt at oppebie*).

Efter Cassino-Krøniken maatte Robert stikke Ild paa Rom, for at give Borgerne lidt at blæse paa, mens han rykkede for St. Angelo og reddede Paven, og skjøndt Galfred, der sagtens var bedst underrettet, berigtiger det derhen, at det var først nogle Dage efter, Robert, for at dæmpe en rasende Opstand, jagde det Meste af Byen i Aske**), er det dog lige klart, at han udrev den bellige Fader som en Brand af Ilden.

Landflygtig, og, som Alt hvad Normanner fik Fingre paa, i god Forvaring, døde Gregor Aaret efter (1085), som det syndes, overvundet, men dog i Grunden seierrig, thi han tilbagekaldte ikke, men gientog Bansættelsen baade af Henrik og Clemens; Man saae Mirakler skee ved hans Grav; Man satte ham paa Helgen-Listen som en Martyr for Guds Rige, og Riget gik giennem Aarhundreder i Arv hos hans »Geistlige« Afkom.

Hildebrands Valg-Sprog var: forbandet være den, som holder sit Sværd fra Blod; og skjøndt han i sine Breve altid bemærker, at derved menes det »Geistlige Sværd«, der trænger ind til Marv og Been hos grove Syndere, saa er det dog klart, baade at de blodige Udtryk klang bedst i hans Øre, og at han heller end gjerne saae det »Verdslige Sværd« fuldende hvad det Geistlige begyndte, saa havde han havt det til sin Tjeneste, vilde han ladt det drikke sine Fienders Blod, om mueligt, til Verdens Ende. Vi maae derfor, paa Menneske-Slægtenes Vegne, være glade ved, at denne frygtelige Kæmpe hverken sad paa en verdslig Throne, eller kom, som han ønskede, paa et Kors-Tog til at staae i Spidsen for Christenhedens samlede Styrke; thi at han havde Mod paa det Hele: ikke mindre paa England, Rusland og de Nordiske Riger, end paa Spanien, Frankrig og Tydskland, beviser hans Breve, og hans Retfærdighed maa have været hvor streng den vil, saa lærer dog alle Tidens Erfaring, at hvem der, som han, begynder med

*) Cassino-Krøniken III. 48—49. 52. Bertholds Aarvog (hos Ursicinus I.) og Barons Aarvog A. 1081—84.

**) Galfreds Sicilianske Krønike III. 37.